

Cal Escampa

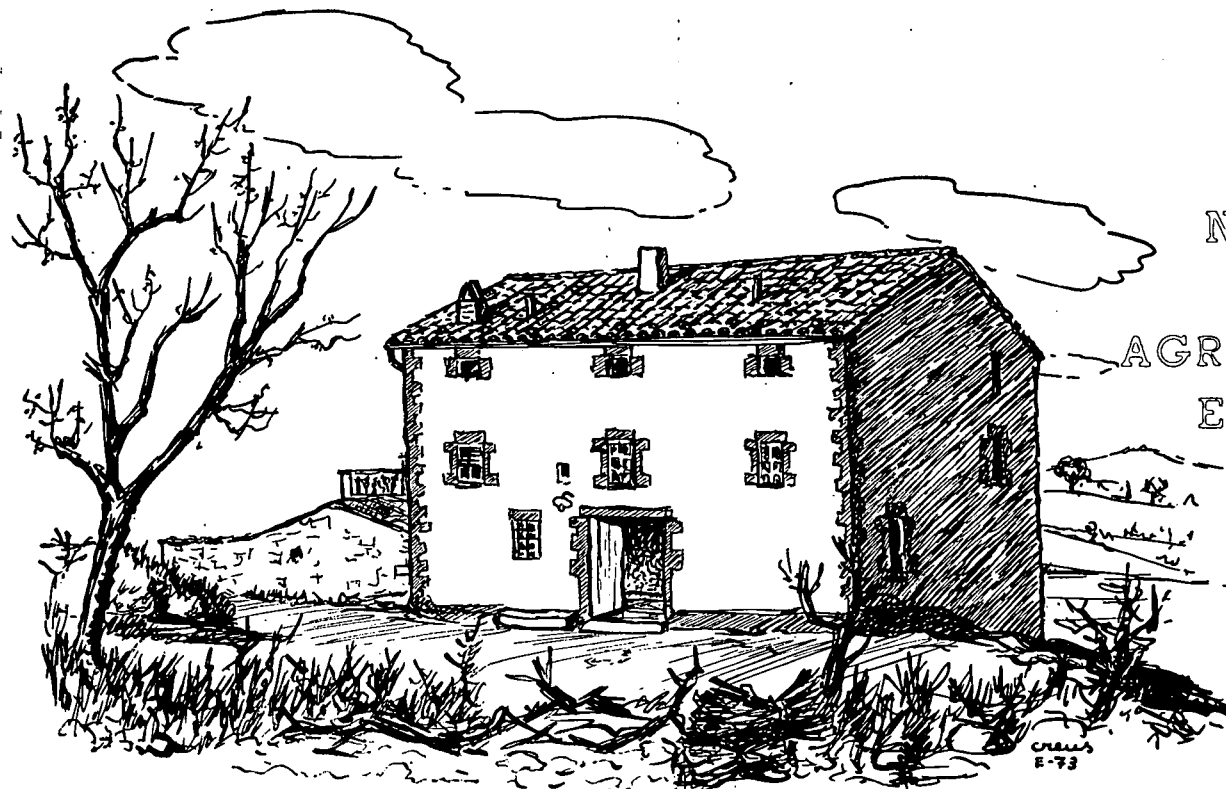
Hacia la parte sur de nuestra villa se encuentra la masía Ginestá, más conocida por «Cal Escampa».

Desde la carretera de Almenara, la vista de la masía queda un tanto mutilada por el desnivel del terreno, dando la impresión de pequeñez, pero al acercarse recibe el visitante una agradable sorpresa, por encontrarse frente a una casa de grandes dimensiones, sin el resguardo de patios ni corrales que circunden su entrada, ya que estos se encuentran separados del edificio principal, que aunque remozado y blanqueado últimamente, deja entrever su antigüedad, confirmada por las cifras grabadas en el portal, año 1771.

En la entrada, de grandes proporciones, puede observarse también la típica prensa de vino, tan corriente en casi todas las masías de nuestros alrededores, disponiendo también de una gran bodega en la que antaño se almacenaba la cosecha de vino.

El suministro de agua lo facilita un pozo, del que la extraen con una bomba, así como la fuerza eléctrica es obtenida por un motor de gas-oil, con lo que tanto esta como las otras masías pueden gozar de todas las comodidades actuales.

Creus

Núm. 107
Año 10
AGRAMUNT,
Enero de
1973

CARTES A CA LA VILA

Sr. Director de SIO
Agramunt

Molt senyor meu: Amb el n.º corresponent a Dbre. p. p. i al article cotidià titulat "De l'Antigor", el qual com tots els lectors sabem el firma persona molt respectable, es manifesta un fet que si menciona una llevadora o comadrona, que suposo vol dir el mateix, afegint-hi ademés un sobrenom referent a la mateixa professió que a criteri personal no el considero pas gens "acadèmic" i si quelcom denigrant per al qui va dirigit.

Si totes les professions es manifestessin amb uns termes tant "populars" no crec que tothom es sentís honrat per la idea. Si bé es pot intentar expressar l'humor crec ha de ser de forma de no ferir sentiments que em penso són molt dignes de respectar.

No és el meu intent molestar a ningú i sollicito condescendència per si amb un excés d'amor propi, m'hagués proposat, recordant a una professional molt directa i estimada.

Agraït, Sr. Director, per si creu a bé permetre publicar aquestes lletres, i rebí al mateix temps un respectuós i cordial saludo del s. s.,

C. Torres Cots

Sabadell, Gener del 73.

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES **Viladàs**

PERDIDA: Día 5 de enero perdido un «no me olvides» grabado con nombre Isabel
Se gratificará su devolución a «Sió»

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.º Inglés
Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)
Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración
Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 100 ptas.
Extranjero 115 ptas.
Número suelto 10 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

La ploma descriptora

Gairebé tot el poble hi era, menys els que no van a missa, és clar. Hi havia gent de tota mena: dreta, sentada, ben vestida, mal vestida. De tota mena, vaja. Ah!, i sobretot moltes boques obertes badallant

Les files del radera. Ai, les files del radera! Deixem-les correr, perquè ens hi fariem mal.

Anem corrent una miqueta endavant; la gent sembla més atenta...

«—Ja hi som, el rollo de cada diumenge —diu aquella noia al seu acompanyant.

»—Mira, veus, aquell és qui va escriure l'article del mes passat al Sio i que et va agradar tan poc —diu un altre.

»—Bastrús! —contesta el noi mirant-se amb odi la persona designada.

»—Papa, papa, tinc pipi... —diu el menut.

»—Aquesta tarda... —pensa l'altre.

»—Munich s'està tornant un cementiri; els israeliïtes piquen fort! Quin pastís, eh, company?

»—Sí, home, sí, però escolta que deu dir aquell home allà dalt, això és un cuento.»

La nostra ploma, que volia fer una descripció poètica de la missa, se sentí desilusionada, però encara anà endavant.

«—Caram, el diumenge passat, amb l'altre vicari ja marxàvem —pensa aquell senyor amb cara sèria.

»—Quaiiiii... —Carat! quina boca més oberta.

»—Francisca, em fan mal els peus.

»—I a mi també, això cada dia es fa més llarg.

»—Què busca aquell home allí? Que la gent es posi allà on vulgui.

»—Sí que tens raó, és empipador això —dialoguen aquell matrimoni.

»—Quin aborriment.

»—Josep, qui és aquella nena tan bonica...?»

De cop i volta esclataren a cantar, i entre desafinada i desafinada, la nostra ploma s'atansa als bancs devaners...

«—Renoi, que malament que canta aquella dona —anava pensant la bona senyora mentre deixava anar la màquina de tren que portava a la gargamella.

»—Parenostrquesteuencelsia... —anava resant un altra.

»—Déu meu, Déu meu, la joventut d'avui és perduda; imagina't, amiga meva que el diumenge passat... —Uf!

»—Gloriaalpareialfill... —continuava resant.

»—Estic gelada...

»—Què faré avui per a dinar...?»

Arribarem a les escales del davant de tot, però la nostra ploma ens digué:

«Ja en tenim prou de decepcions, no en vull un altra. Jo creia que això de la missa era una cosa més poètica.»

I llavors marxàrem...

Marxàrem perquè el tedi de la societat de consum era també religiós.

JAUME MARTORELL SURIA

AVISO

Se suplica encarecidamente a todos los suscriptores residentes fuera de la localidad, tengan la bondad de remitir el importe de la suscripción del año actual (100 Ptas.) por giro postal u otra forma, por todo el mes de febrero próximo, con el fin de ahorrarles gastos de reembolso.

De no recibirla durante el periodo indicado, se les girará por este procedimiento. Gracias.

EL ADMINISTRADOR

NADAL A AGRAMUNT

Seguint el programa de les festes nadalenques, el dia 25 de desembre s'inaugurà, a la Caixa de Pensions, una exposició de pessebres-miniatura i christmes originals que participaven al concurs expressament convocat. A l'endemà al migdia, al «Casal» va tenir lloc el concert conjunt a càrrec de les corals «La Joia de Maig», d'Anglesola, i «La Coral d'Avui» d'Agramunt. A la tarda del mateix dia, al «Foment», es celebrà el «Primer Gran Festival de música folk» amb la participació de grups locals i forans, al final del qual va concelebrar-se una taula rodona.

AGRAMUNT CANTA

Per tal de celebrar la diada de santa Cecília, la «Coral Bon Cant» oferí un concert al Foment Parroquial als músics locals, el dia 3 de desembre.

LLUM POPULAR

La il·luminació de la Plaça del Mercadal ha estat possible aquest Nadal amb l'aportació de tots els veïns de l'esmentada plaça, alguns dels quals, a més dels diners, aportaren el treball que ultra la tasca pròpia de l'allumat hagué de superar tot d'entrebancs administratius; i no pas municipals.

TEATRE

Amb una entrada que donava goig de veure, es representà al «Casal» la nit de Nadal la comèdia «Jo seré el seu gendre», que constituí un èxit per tot el quadre escènic i el director.

ARBRES

Al «Passeig» s'han plantat una colla d'arbres, o millor dit, s'hi han transplantat. Arbres que fan molt de goig. Llàstima que el riu que els voreja, el Sió, no transporti aigües menys flairoses.

AGRAMUNT ESTIMA

Atent a la crida que la Delegació Comarcal de la Creu Roja, amb estada aquí, Agramunt ha recollit per als damnificats de Managua roba i diners, la quantitat d'aquests ha aconseguit la xifra de 31.038'50 pessetes. Algú ha manifestat la seva intenció d'adoptar algun nen orfe com a resultat d'aquella desgràcia. Una vegada més, ens plau de felicitar públicament a aquest agramuntí benemèrit que tant es desviu pel bé del proïsme: l'amic Pere Brils.

SANTS INNOCENTS

El dia 28 de desembre la redacció de SIO s'assabentà que el «Silo» havia reventat degut a que, en obrir les portes per a l'ingrés del blat cullit durant el mes, la quantitat de gra ingressada havia sobrepasat tota previsió imaginable.

VIVENDES

Al «Clos», la Cooperativa de vivendes «Verge del Socós» ha començat a aplanar el terreny i a obrir rases per a les clavegueres. El pressupost previst per la urbanització és de 26.000.000 de pts. per 30 vivendes.

ROBATORIS

Segons les notícies arribades a la nostra redacció, i com alguns veïns temien per experiències viscudes d'altres anys, pels volts de Nadal, i el mateix dia de la festa, Agramunt fou víctima de tres robaments. Un en una botiga, concretament a l'aparador; un segon en una casa particular, i un tercer en una casa de la que es van sostreure una setantena de conills, que va ser molt comparat a la poca importància dels altres dos.

VARIES

El dia de Nadal no va fer fred; el termòmetre arribà a dos graus de mínima. La Tuna féu un cercaviles la vigília de Nadal. El dia 5 de gener arribà, amb la gresca de sempre, la Cavalcada dels Reis. I el dia 7, al «Casal», es celebrà una gran vetllada titulada «Nadal-72», en la que intervingueren infants i joves de cara al concurs de Cançons de Nadal; durant la mateixa es lliuraren els premis als guanyadors del concurs de pessebres i christmes, que resultaren ser:

CONCURS DE PESSEBRES MINIATURA

Primer premi: M.ª T. Freixes i M. Sorribes

Segon premi: Teresa Farreny

Tercer premi: Marta i Judit Castellà i Ester Morell

Foren creades dues mencions especials als treballs del grup:

M.ª A. Felip, F. Morell, A. Torra, R. Ribera, i al de M.ª Dolors Muro

Segueix a la plana 9

Un dia l'amic Amadeu Farràs ens feu a mans, per tal si volíem aprofitar-los per a aquesta columna, els «Capítols Matrimonials que el Notari d'aquesta vila, En Josep París Jorva, extengué el 26 d'octubre del 1829, convinguts entre Josep Farràs Tomàs, viudo, pagés de la present vila, de una, Y la honesta Catarina Trepal Palou, Donzella, del poble de Preixens, de altra.»

Ja ho crec que els aprofitarem!

Tenen un doble aspecte ben mereixedors de dedicar-los-hi uns mots: l'evolució del català i la singularitat del dot.

En quant a la llengua cal observar diferents particularitats entre la d'ahir i la d'avui: la profusió de la «Y» —i grega— en lloc de la «I» —i llatina—, com a conjunció, la qual, per altra part trobem en paraules com «fruyt» i «vuyt»; la presència de la «H» entre dues vocals per tal d'evitar els diftongs —blahuet, cacahuet—, lletra que ve substituïda per la dièresi (·), però que també se'ns presenta en paraules en les quals el diftong no podria pas produir-se —catalana—; en tot el text al qual venim referint-nos manca el guionet (·) —repartintlo en lloc de repartint-lo; l'apostrofo (') també hi està absent —de estopa, del Esperit—; ens hi sobta una «e» on deuria haver-hi una «i» —e irrevocable—; l'«amb» actual hi es sempre «ab»; els finals amb «ch» —lloch, càrrech, per lloc, càrrec—, com prescriuen les Normes; els plurals els trobem acabats en «as» i no en «es», com és manat —totas, ditas—. En nostre espolgada no havem exhaurit la qüestió llingüística d'aquell document, tampoc ens ho havíem proposat; cal remarcar finalment les moltes paraules castellanes que hi abunden.

En quant als elements integrants del «dot» ens limitem a copiar literalment ço que el Sr. Notari feu constar en aquells capítols.

«y de altra part: Quatre llansols de estopa, y quatre de cànem; buyt camises de cànem, ab mmanegas de tela; buyt canes de tovallons de cànem y estopa; Dos tovallols de tela, y altra de pinyó; unas faldilles de escot negre, ab gipó de bellut negre; Altras faldilles de bayeta vermella ab gipó de seda de floretas; Altras faldilles de bayeta blava, ab gipó de pell negra, y altre gipó de blauhet; Un caputxo de bayeta negra bona, y altra de bayeta blanca; Un Matalàs y dos coixins de cotonada plens de llana; Una coltixa de la forma major; unas coixineras de Yndiana, y altras de burgas; Dos caixas de Pi a tall de Monja; Y finalment tota la roba de son fadrinatge Entregades ditas robas, vestits, Matalàs y caixas dins lo termini de tres anys, contats del dia del Desposori en abant.»

Acabarem dient que creem trobar una «caixa de núvia» en lloc de dues «caixa de monja», però no ens ha extranyat el canvi donada la modèstia de l'eixovar de la contraent, car les primeres pressuposen més riquesa al ser més treballades i de millor fusta i ferralla.

J. VILADOT-PUIG

L'oncle Marcel

Cada matí, en tocar les nou al rellotge de l'església del poblet de Pontets de Dalt, un poblet perdut entre mig dels arbres i de les muntanyes, l'oncle Marcel passava ben tapat amb una samarra que quasi li arribava fins a les cames i un tpaboques darrera el què no ensenyava ni les dents, amb el seu gos que el seguia camí de la masia que tenia prop d'un riuet als defores del poble.

Com cada matí, en passar per davant de l'església, l'oncle Marcel demanava que aquell dia fos tranquil, ple de sol i d'alegria i després de fer això seguia el seu camí.

Però cert era que no tenia pas massa ganes de treballar ni de parlar amb ningú doncs tenia un d'aquells dies una mica feixucs.

En arribar a la masia anomenada "Can Marcel", doncs portava el seu mateix nom encara que fos fundada pel seu pare, l'oncle tirà els bàrtuls per damunt de la taula i s'assegué prop la llar que encara no estava ensesa i es quedà pensatiu. Passada una bona estona recorda que té molta feina per fer... Però està tan bé allí, assegut, que ho deixa per més endavant.

Fora la casa, el temps es posava cada vegada més malament.

Uns núvols tots negres amb cara de poques bromes avançaven a poc a poc, i l'oncle sense donar-se'n; doncs el pobre estava ben adormit.

Molta feina per fer, però com era molt tossuts no volia que ningú l'ajudés i, és clar, no es feia sola.

La masia no era pas massa gran, però de feina no en faltava. Tot d'un cop es posà a ploure i l'aigua que queia anava mullant el camp i tot el que trobava que no estés guarit d'ella mateixa.

El riu estava cada vegada més ple, no parava de ploure, i entretant l'oncle dorm que dormiràs, no hi havia ningú més feliç que ell en aquells moments.

Somniava que tenia unes grans esplanades de terrenys i un ramat d'allò més bonic. Els bestianets tan sols en veure'l se li acostaven i el voltaven perquè sabien que cada dia els duia menjar, i després els deixava córrer i jugar pel camp mentre ell restava assegut damunt l'herba guarit del sol per una gran alzinera.

En aquest precís moment se senti una gran remor, i l'oncle es despertà tot esferèit preguntant-se a la vegada: que ha estat això?...

Treu el cap per la finestra, i en veure que plovia d'aquella manera la seva primera intenció és sortir a fora; obre la porta i surt. Una gran fredor li puja per les cames, mira a terra i s'adona que l'aigua del riu, del seu riuet, ha volgut sortir del seu camí per saludar-lo a les portes de casa seva, però en Marcel no ho entén així. Furiós mira al seu voltant i comprén que no pot fer res i torna a entrar dins la casa.

Però què passaria ara? Tot estava fet malvé per la pluja. ¿Com donaria de menjar als seus animalets si aquell matí encara no havia fet res i tenia molta feina atraçada? De cop recordà que li havien ofert ajuda i que ell no l'havia acceptada perquè es creia que sol podia amb tot; i ara comprén que no és així.

Seu altra volta on estava abans. La llar segueix apagada, uns tremolins li passen per damunt del cos... Si almenys aquell matí en arribar hagués fet alguna cosa! Ara tendria quelcom amb que podria comptar... Però la veritat és que es trobava amb les mans buides. Com ho farà. Tindrà de demanar que li deixin, encara que sigui poca,

per donar de menjar als seus amiguets que el deuen estar esperant.

Després de quedar-se uns moments quiet, s'aixeca decidit i es promet que a partir d'aquell dia farà tots els possibles per no trobar-se com ara; que tindrà la palla a la pallera, el gra al graner, la farina al molí, i que encara que aigiés vinguin, no es puguin emportar el que no és per a elles.

L'oncle ha après la lliçó. Encén la llar, s'escalfa les mans i crida al seu amic de cada dia, el seu gos; ben units seuen contemplant la claror del foc esperant un nou dia per poder empendre la tasca encomanada.

Jaumina Díaz Canosa

Hotel LES CIMES

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2.085 metres Telèfon 51126

PAS DE LA CASA ANDORRA
OBERT TOT L'ANY

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

Leñas y Carbones F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

CRUZ ROJA ESPAÑOLA DELEGACION COMARCAL DE AGRAMUNT

Recaudación Pro - Damnificados
de NICARAGUA 31.038'50 Ptas.
12 paquetes de ropa
1 paquete embutidos y conservas

Es digno de resaltar el ejemplo de una familia que se ofrece para albergar durante unos meses en su domicilio a un huérfano de la Nación hermana.

Igualmente se ha visto incrementada la lista de SOCIOS de CRUZ ROJA ESPAÑOLA en esta Delegación

PAPERERES PÚBLIQUES

per Jordi Guasch

Que la vila progressa és un fet incontrovertible. Gràcies a una sèrie de gent ben capaç i desperta que encapçala, per així dir-ho, la nostra primera autoritat local, la vila segueix d'una manera rítmica i eficaç el camí del progrés que l'hi durà un benestar social potser fins i tot envejable. No ignorem que per dur a terme la més petita acció política es necessita una bona dosisi de paciència i sacrifici que es fa imprescindible a tota vida vivent al costat d'una lluita sens tràngol i una bona mesura de diplomàcia per tal d'aconseguir les fites proposades. No ignorem, tampoc, que els encarregats de dur a terme aquesta política local han ensopegat moltes vegades, no ja solsament amb la crítica més dura —potser fins i tot irraonada— sinó amb una verdadera oposició —també, a vegades, fora de lloc— salvant els entrebancs que aquesta plantejava amb una bona dossi, ja ho hem dit, de diplomàcia i coratge. El nostre propòsit, però, no és envantar ningú. Si hem parlat així és senzillament en honor a la justícia i en nom d'ella, perquè creiem un deure reconèixer i declarar públicament l'encert de tal o qual gestió, tanmateix com és un deure de consciència el manifestar públicament el descontent per tal o qual acte i fins també

el demanar explicacions. Avalats per la confiança que tenim en les nostres autoritats, ens atrevim a suggerir una cosa: Que s'installin papereres públiques. A més de mantenir al poble el més net possible, l'instal·lació de papereres públiques seria un incentiu ben loable, des del punt de vista sanitari. Comprehem que l'Ajuntament, cas de fer-nos cas —i valgui la redundància— es plantegi la següent pregunta: Seran utilitzades adequadament? Cert que el poble té uns drets i unes obligacions. Plantejada així la qüestió, doncs, nosaltres aboguem per una campanya de netedat mitjançant predisposicions recíproques: L'Ajuntament ha d'instalar papereres públiques, però la gent les hem de fer servir. Si arribem a entendre que una cosa no pot anar deslligada de l'altra, haurem fet el primer pas per a una realització plenament democràtica des del punt de vista social, i sanitària des del punt de vista mèdic. Ens sembla que, encara essent una cosa petita, té la seva importància. En aquesta idea no hi sabem trobar desventatjes; ans al contrari, ens sembla d'una utilitat pública grandiosa en mires al bé comú. ¿No ho creu així, senyor batlle?

Funeraria J. Torné

PANTEONES — LAPIDAS
MARCOS DE ACERO INOXIDABLE
(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y de plástico

ARCAS DE ZINC
Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA
Servicios para los afiliados a varias Compañías

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN
POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 22

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Avda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

COMERÇ JOAN ESCOLÀ

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases
COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda
Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Cal una joventut que cridi

S'ha sentit un ressò per aquestes latituds que predicava que hom vol una joventut silenciosa, sense massa estridència, una joventut que segueixi al peu de la lletra els seus deures...

No, això no pot ser!

Concebre una joventut passiva, és igual que imaginar-se una «joventut-vella». Joventut equival a activitat, equival a caminar, equival a moviment. Aquell jove que està parat, és un jove que ha envellit abans d'hora; ja no és jove.

Encara vull anar més lluny. Joventut vol dir rebel·lió. Sí, rebel·lió, perquè aquell nen que s'imaginava un món de pau i germanó s'ha trobat, en fer-se jove, amb un món ple de pegats i boterut per tots cantons. Aquell nen que ara s'ha fet jove s'ha adonat que l'han enganyat: li havien promès un paradís i s'ha trobat amb una «bola» petiteta on els homes es maten, els germans es barallen i els amics es traicionen... Quin fàstic!!

Ser jove equival a no conformar-se amb tot això. Equival a lluitar. A cridar. A prendre una pancarta als braços i passejar-la pels carrers i fer vagues i sentar-se a la voravia i escriure pamflets i entonar cançons de protesta i...

Ser jove vol dir sortir de casa i als més grans, que ens han donat aquest món espatllat i que per evadir-s'en xerren sempre de futbol, dir-los-hi:

«Senyors! esteu completament equivocats.

Què no veieu que això no pita?

Mentre 1/3 part del món menja torrons, les altres 3/4 parts s'ho tenen de mirar; bé, ni això no podran fer, ja que encara no tenen televisió, i Déu els conservi sense per molts anys).

Mentre les nacions s'esgargamellen en ajudar a aquests pobres del terratrèmol de Managua per tal de que tinguin tots els queviures necessaris i salvar el màxim de vides, al Vietnam amb pocs dies s'ha tirat 40.000 tonelles de bombes per matar gent.

Mentre en algunes parts del globus es llança el menjar per tal que no baixin els preus al mercat, en un altre punt de la terra un infant mor de gana, perquè no hi ha ningú que tingui la caritat (vull dir la justícia) de donar-li el tros de pa que és seu»

Ser jove vol dir criticar. Criticar per construir. Criticar per fer un món millor.

Sabeu en quina edat s'acaba la joventut? Jo us ho diré. La joventut s'acaba en el moment en que un s'assenta al sofà i diu: «A mi deixeu-me estar en pau, car ja tinc prou maldecaps». És, en aquest moment, quan creix el primer cabell blanc.

JOAN PUIG I RIBERA

Agramunt, 30-XII-1972

COMENTARIS AL NUMERO ANTERIOR

A) *En el «QUADERN» del número de desembre, es donava la notícia de la desaparició de les «Majorettes» perquè arribà a la nostra redacció segons un estat de coses que s'ha superat gràcies als directors d'aquesta agrupació. Avui ens plau d'esmenar aquella notícia, ja que segons les directores i directors que tan encertadament la vetllen, el grup «Majorettes i Banda de Tambors» té vida per molts anys.*

B) *De d'altres notícies donades en el mateix «Quadern» no voldriem pas que s'en deduis cap mena d'antagonisme entre les persones que estem vinculades en les diferents activitats públiques i culturals de la nostra Vila, ja que tots treballeu per tal d'afavorir la germanor i la unió de tothom, malgrat de vegades les coses es puguin dir amb un estil despreocupat o sardònic.*

Com introduir els infants a la música

Fa ja bastants dies que amb una de les tantes jornades de treball que es fan al llarg de l'any per la nostra terra, vaig tenir l'oportunitat d'establir contacte amb un grup de gent entre el qual es trobaven personatges com Maria Dolors Bonal, Maria Martorell, Maria Teresa Solà, Santi Riera, etc.

Vàrem estar plegats durant tres dies, i d'aquesta convivència en sorgiren quantitats d'idees, suggerències, problemes, vivències...

Una de les experiències que vaig trobar més interessant, va ser la viscuda per un grup d'onze persones que el dia 9 de setembre va sortir de Barcelona en direcció a Budapest amb un objectiu molt concret: el de veure funcionar en la seva pròpia salsa el mètode fet per aquest autor per l'ensenyament musical dels infants).

Primerament cal dir que a Hongria tot l'ensenyament és estatal i gratuït.

L'ensenyament és obligatori, fins els 14 anys, i a partir d'aquesta edat fins als 17, com que interessa que tothom continuï estudiant, no solament és gratuït sinó que a més a més els pares cobren un tant del què els fills guanyarien si treballessin.

Com que moltes mares treballen fora de casa, poden portar les criatures a l'escola maternal a partir dels 5 mesos. Aquestes escoles obren a les 6 del matí i tenen les criatures fins que les mares surten de treballar.

A Hongria hi ha dos tipus d'escola que es diferencien només per l'educació musical donada amb més o menys intensitat. De bones a primeres crec que ja es veu ben clar que la música té un gran paper en l'educació d'aquest país, i que tant els educadors com el mateix govern en són conscients.

Als 3 anys les criatures ja comencen a anar al parvulari.

CLASSE PER A NENS DE 3 ANYS

Cal dir que a aquesta classe hi ha 15 alumnes, nens i nenes.

El tema és: altura de sons.

Duració: 20 minuts diaris.

El més important en aquesta edat és que els nens escoltin molt, per poder repetir el que els demanen els mestres.

Als 6 anys passen a l'escola bàsica. És aquí on els nens que volen anar a una escola especialitzada han de fer un examen previ. Per a aquesta etapa tenen uns llibres i uns quaderns molt ben estructurats que els permeten anar desde les primeres notes fins a llegir obres de qualsevol autor.

CLASSE PER A NENS DE 6 ANYS; ESCOLA ESPECIALITZADA

Tema: La pausa.

Duració: 3/4 d'hora diaris.

Als 15 anys van a un «Gimnàsium» per a uns estudis equivalents al nostre batxillerat superior. El programa i horaris per a aquesta etapa és el següent:

Primer any: 2 horas de música diària i 1 hora de cant coral a la setmana.

Segon any: 1 hora de música diària i 1 hora de cant coral a la setmana.

Tercer any: 1 hora de cant coral diari.

Al primer any treballen: Cançons Populars, Renaixement, Barroc, Escola clàssica de Viena, Música Romàntica.

Al segon any treballen: Segles XIX i XX.

Al tercer any: Música Contemporània.

Comentaven que la visita a un Gymnasium va ser una de les cosses més interessants que van fer.

A les 8 del matí començaren l'assaig coral. Eren un total de 40 nois i noies de 16 a 17 anys. Primerament unes vocalitzacions ben fetes. Després cantaren una cançó de Monteverdi, una cançó de Brahms, uns madrigals...

L'ambient de la classe era magnífic. Serietat pel treball, però amb unes cares que esbotzaven goig. El director es veu que era un artista; amb tot crec que aquest resultat només es pot aconseguir amb nois que fan música **ben feta** des dels tres anys.

En aquell país ningú no pot ser mestre si no té una aptitud per la música. I no cal dir que als mestres de música se'ls exigeix una preparació molt ferma, que no s'aconsegueix pas amb uns cursets més o menys llargs, sinó amb forces anys d'estudi.

Per acabar, deixeu-me citar una frase que fa poc vaig llegir en un llibre que parlava precisament de la personalitat de Zoltan Kodaly. «Val molt més un bon mestre utilitzant qualsevol sistema, que no un mestre mitjà posant en pràctica el mètode Kodaly.»

Anem a Hongria?... ¿Som capaços de fer una renovació amb tots els sentits?

Montserrat COTS

INICIS HISTORICS D'AGRAMUNT

Per tal de donar un caràcter seriós als inicis històrics de la nostra Vila, hem de començar de la forma clàssica en aquests casos.

Des d'un principi cal reconèixer que tot plegat no deixa de ser una mena d'informació general, sense cap base massa documentada respecte a Agramunt; mes, ¿quants estudis seriosos no s'inicien de la mateixa manera?

Segons els nostres historiadors, en el Paleolític Inferior, entrà pels Pirineus l'home de Neanderthal. Després, en el Paleolític Superior, foren els homes Perigordiens o del Cro-magnon. En el període dit Mesolític, entrà també el poble anomenat «els pintors de serres» (Cogul). Ja en el Neolític, arriben els primer pastors i pagesos, que suplanten els precedents caçadors.

La configuració geogràfica de la nostra rodalia —Serra d'Almenara, Serrallonga, Donzell, Timó, Coscó, etc.— ens fa creure que es viu en aquestes terres des d'aquells temps reculats, i ens ho confirmen les restes trobades —puntes de sageta, percutors, destrals de mà, etc.— pels nostres arqueòlegs locals, en els tres primers llocs anomenat, i que podem situar-les entre el Mesolític i Neolític.

Des del període de Bronze, passant per totes les noves transformacions, veiem com en arribar a la primera edat de Ferro, els pobles indogermànics del centre d'Europa, els celtes, s'estenen per Catalunya.

Dels grecs poca o nulla cosa debien saber els nostres primers avantpassats, tret de rumors o petits objectes que poguessin canviar amb les tribus de més prop de la costa.

Finalment, ja en ple període històric indigen, és la dominació romana la que configura les tribus en els territoris respectius, és a dir, a partir del segle III a. C., trobem, entre d'altres: els Lacetans o Laketans a la Segarra; els Ilergetes al Pla de Lleida i l'Urgell. Això ens porta a suposar que la nostra Ribera del Sió devia ésser una mena de frontera entre els Lece-tans, nostres avantpassats, y les tribus ibèriques dels Ilergetes, separats per aquesta espècie de «terra de ningú» que debien ésser les inòspites i pantanoses terres del actual pla d'Urgell. El que ens deuria portar a guerrear i tenir intercavis entre uns i altres.

Potser que d'aquells temps ens hagi quedat als Agramuntins aquest sentit d'ésser acullidors als forasters. I també aquest aiguabarreix ètnic i lingüístic.

No hi ha pas cap dupte que els romans es passejaren pels marges del nostre Sió —restes de sarcòfegs i mosaics a Castellnou—. Estem segurs que, amb excavacions ben orientades se'n trovarien d'altres, així com veritables poblats indígenes a les serres que ens envolten.

D'aquest temps —100 anys més o menys no importa pas massa —deu datar la fundació de la nostra Vila. Alguns historiadors creuen que correspon a l'antiga ANNORIS romana, encara que potser cal dria matisar degudament.

En els pergamins més antics figura amb el nom de AGRAMONTIS o AGRIMONTIS. Servit-nos de la toponímia podem veure que «montis» es paraula d'arrel llatina que vol dir «monts». D'origen cèltic es «a gra», que es pot traduir per «molts». En quan a «agri», en la seva arrel també llatina, equival a «camp». Tant en un cas com en l'altre —«molts monts» o «camp entre monts»—, la configuració del terreny ha servit per a donar nom a la nostra Vila, ja que encara que no siguin verdaderes montanyes, si abunden les de poca altura; aquí mateix tenim els promontoris del Convent i del Castell, a poca distància els tossals del: Ticó, Fraresa, Jové, Ton de l'Avia, Siscar, i una mica més lluny «Les Peloses», ja a la vesant nord de la serre d'Almenara. El què, tot en conjunt, devia ésser un bon punt de referència per als habitants d'aquells temps.

Jaume Cots i Solé

CAL ESCAMPA

*Violetes han florit sota la riba,
han florit ametllers en la marjada;
perfumada s'ha vist i engalanada
quan l'hivern fuig i primavera arriba.*

*La verdor dels sembrats arreu s'aviu
i als ceps apunta ja nova brotada,
promesa arreu i en tot de bona anyada,
que mostra l'oliviera treu d'oliva.*

*En mig de tanta ufana, la masia
triumfarà novament, si Déu ajuda,
que el pagés al treball no ha fet pas trampa.*

*I bé mereix que la collita hi sia
qui, de la terra cura sempre ha haguda,
com tot-hora així ho fan a cal Escampa.*

El Cantor del Sió

16-XII-62

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 390202 y 390802

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

TEATRE I AFICIONATS

Es el meu propòsit fer uns comentaris a la representació «Jo seré el seu gendre», del dia de Nadal a la nit, al Casal, per part del Grup Escènic Agramuntí.

Jo no hi entenc de teatre, no tinc tantes pretensions. Solament puc dir que m'agrada, sobre tot el teatre d'aficionats. I encara guanyaria exactitud la meua afirmació, si digués que m'agraden els aficionats que fan teatre.

Soc, simplement, un d'aquests agramuntins que anys endarrera havien esmerçat moltes hores en semblants afers, a l'escenari i entre bastidors. I no puc deixar de mirar amb simpatia i afecte totes les activitats que perpetuen la tradició escènica de la nostra Vila.

El Grup Escènic Agramuntí no prodiga les seves actuacions, pràcticament només els veiem els dies de festa grossa: per Pasqua i per Nadal. Però quan surten s'asseguren de quedar bé.

Actualment l'esmentat grup no compte amb massa elements per a la primera línia i és una llàstima l'escassa afició de la nostra joventut a «fer comèdia»; però entre aquells i els que atenen els serveis auxiliars —tot té el seu mèrit— també són una bona colleta, començant pel director, en Josep Bertran, que fa una mica de cada cosa.

«Jo seré el seu gendre» és, al meu entendre, l'obra que els ha sortit més arrodonida d'ençà que actuen. Sis personatges ben avinguts i compenetrats en el que fer escènic. Plauria una referència a cada un, en quatre pinzellades? Doncs som-hi, començant per les noies.

Minifaldera a estones. un bon tros sofisticada i sempre intel·ligent, la M.ª Rosa Poch va treure una «Esperança» deliciosa. La Poch porta bastantes hores de vol i em fa l'efecte que posada a l'escenari, ja no li fa ni fred ni calor res.

L'Antonieta Canosa és una artista nada. Ballaria a la punxa d'un punxó, canta com un rossinyol i no es va quedar endarrera en el paper d'aquella minyona bleda, ingènua i tafanera.

La revelació de la vetllada, almenys per a mi, fou l'Anna Santacreu, a la qual mai no havia vist actuar. Amb el seu parlar calmos, de persona assenyada, va resultar una «Sra. Rosa» admirable. I és de creure que també serviria per altres personatges més adients a la seva edat.

Gràcil i esbelt com un jonc, en Manolo Pedraza va sortir airós d'un paper llarg i complicat. Sobre tot va quedar molt bé, pel meu gust, l'escena d'amor de l'últim acte. No costa res dir «l'estimo» en plan de xerinola; però sempre resulta difícil pintar l'amor d'una tal manera, que a l'espectador li doni la impressió que va de debò.

Ara com ara, en Josep Lluelles és el còmic «oficial» de la nostra Vila. Basta la seva presència per provocar aplaudiments. Mesurat i exacte en el gest, i sempre seriós. Qualitat, aquesta darrera, imprescindible per a fer riure.

En Josep Bertran va manifestar-se un excellent director i, a la vegada, un actor reposat i segur d'ell mateix, en un paper breu, cap a les acaballes de l'obra.

La sala es va omplir, com de costum el públic correspongué generosament. També la Societat —el Casal— col·laborà en la mesura de les seves possibilitats. Tot això, de conjunt, hauria de fer pensar als components del Grup Escènic Agramuntí, d'una manera especial al director i altres responsables. I els hauria d'estimular a superar-se, no solament en la interpretació, sino també en la qualitat de les futures obres a representar. Tots els ho agrairiem i estic ben persuadit que més de quatre els ajudariem en el que bonament fos possible.

Lluís PONS SERRA

QUADERN — Ve de la plana 3

CONCURS DE CHRISTMES

De 6 a 8 anys: 1. Lluís Pons
2. Ana Sanchís
3. Mercè Pera
Premi adicional a Pauli Costafreda

De 9 a 11 anys: 1. Ana Farreny
2. Martín
3. Ana M.ª Bertrán
Premi adicional a M. Grau

De 12 a 15 anys: 1. Josep M.ª Pijuàn
2. Lina Marsol
3. Cristina Olivera

ONCURS DE NADALES

Primer premi: Grup: Ant.^a Verdejo, Paquita Parra, Carme Rodríguez
Segon premi: Grup: Josefina Farré i Paquita Vilalta
Tercer premi: Lluís Pons

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE DICIEMBRE 1.972

NACIMIENTOS:

Jorge Solé e Isant dia 28

DEFUNCIONES:

Ramón Escolá Farré dia 9

• • •

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE DICIEMBRE 1.972

Día	litros m. ²
2	0'3
» 14	0'7
» 15	0'6
» 25	3
» 26	0'3
» 27	7'2
» 29	0'3

Total 12'4 litros m.²

EL OBSERVADOR: DIOSDADO PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

REFRANYS

Com cau la fulla cau l'hermosura.

Els forta castells també cauen.

Al ric que cau, el sostenen; al pobre, l'empenyen.

Vol donar consells i li cau la casa.

A qui cau i s'alça Déu l'ajuda.

PANTEONES, LAPIDAS y CRUCES

MARMOL, GRANITO
y PIEDRA
de los mejores escultores
de Cataluña

Funeraria (Casa Romá)

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

Visión Retrospectiva

Hace 110 años que el Canal de Urgel riega las hoy exuberantes y fértiles tierras de nuestra comarca, las cuales se han convertido, merced a esta circunstancia y a la competencia, laboriosidad y arraigo de sus moradores, en el magnífico vergel que nos ofrece actualmente toda la zona que recibe, amorosa y agradecida, la suave caricia del agua de la que es vehículo director, siendo fincas de nuestro término las primeras que recibieron el dulce beso de su riego.

Imaginemos por un momento la expectación, convertida luego en auténtica alegría y emoción, que sentirían con intensidad creciente cuantas personas habitarían por aquel entonces estas latitudes, poseídas seguramente de cierto escepticismo, congregadas a lo largo "de les banquetes" en espera de que se produjera el tan ansiado milagro que les redimiera de la escasez de agua que sufrirían y de la que únicamente podían suministrarse a través de las pluviales recogidas en las diferentes balsas existentes en los contornos, una de las cuales, quizá la más importante, era la hace poco desaparecida "Bassa Bona", sita en el lugar en que hoy se halla emplazado el Campo de Tiro.

Mas, por lo visto, no siempre el agua embalsada cubría la más perentorias necesidades del consumo doméstico y la que se precisaba para abreviar el ganado, en aquellas fechas abundante, y los fuertes estiajes y persistentes sequías eran causa obligada, según se nos ha contado más de una vez, a tener que procurarse del tan valioso e imprescindible elemento que discurría por el Río Segre sin que para ello fuera obstáculo la distancia existente y la escasez de medios de transporte. Ante tan apremiante necesidad había que arbitrar todos los procedimientos imaginables, por difíciles y costosos que fueren.

La consecución de tal prodigio, de cuyos beneficios disfrutamos, debió costar a sus promotores y ejecutores infinidad de quebraderos de cabeza, pues obras de la capital importancia que para el normal curso del citado Canal tuvieron que realizarse, haciendo mención únicamente a las próximas a nuestra Villa, exigirían un esfuerzo de titanes, una voluntad a toda prueba y una eficacia en el trabajo merecedores del más sincero y prolongado aplauso y admiración.

La construcción del túnel de Montclar y el acueducto del Sió, debieron exigir sin duda una dedicación especialísima por tratarse de obras que por aquel entonces serían de una colosal envergadura, habida cuenta la carencia absoluta de máquinas y elementos, desventaja que debía suplirse con dosis de heroísmo, a fuerza de brazos, haciendo alarde de una capacidad y resistencia física extraordinaria. Para la feliz terminación de la primera de dichas obras tuvo que echarse mano a presos que cumplían variadas condenas en diferentes Penales de nuestra Patria en expiación de sus horrendos crímenes, las fichas completas de la mayoría de los cuales, años atrás, pasaron por mis manos.

Mas, el curso del tiempo, ha ido desgastando y destruyendo lo que tantos sudores y esfuerzos costó a las generaciones precedentes y por ello se hacía inaplazable una reparación a fondo de dicho cauce, obra que con verdadero alarde de medios mecánicos, pero también con el sacrificio que lleva implícito cualquier realización, se viene efectuando en la actualidad con el fin de dotar a nuestras comarcas del caudal de agua que sea menester para un eficaz y regular riego de nuestros campos que, amorosamente protegidos por la constancia y dedicación de nuestros labradores, seguirán siendo la admiración y deleite de cuantos los contemplan, manteniendo y aumentando, si cabe, este emporio de riqueza que ha venido proporcionando a esta zona el disfrute del referido Canal.

Si de las merítadas obras pueden desprenderse momentáneos perjuicios y molestias, aceptémoslos con paciencia y resignación, ante los incuestionables beneficios que de las mismas se derivarán en favor de toda la colectividad.

D. Roig Balasch

Els Ponts Laborals

Els ponts; no precisament els que trobem a les carreteres per creuar els rius o les valls, sinó el ponts laborals.

Molt s'ha parlat als diaris del nostre país sobre aquest assumpte i si no recordo malament, un procurador ha proposat a les Corts que les festes d'entre setmana siguin traslladades al dissabte. Es parla que aquests ponts representen 7.500 milions de pèrdues al país; si sumem els diumenges, festes entre setmana, vacances i ponts, aquest any passat s'han fet uns 105 dies de feste, quasi una tercera part dels dies de l'any.

Oficialment els ponts no existeixin, doncs el calendari laboral no els té en compte, i totes les hores que s'hi esmercen es recuperen els altres dies de l'any, que si es traslladen les festes entre setmana al dissabte com que hi ha molta gent que aquest dia, si més no a la tarda, ja fa festa, hi sortirien perdent. També es diu que els ponts fan rutilar la indústria del turisme, doncs dona lloc a que la gent aprofiti aquests dies per a viatjar, i si les fàbriques queden buides s'omplen els hotels, carreteres, etc., i és clar també s'omplen d'accidents de tràfic; s'ha donat també raons de tradició que moltes festes estan lligades als costums del poble i al fervor religiós, etc.

Nosaltres des d'aquesta Vila veiem una mica confús tot aquest galimaties d'opinions sobre un assumpte que poc o molt ens pertany, i ens quedem a la figura en veure que per una banda gent important, que surten als diaris i a la Televisió, ens diuen que els ponts no són perjudicials, i, per l'altra part, gent també important diuen que fan perdre molts diners.

A nosaltres ens sembla, dins les nostres limitacions, que un problema d'aquesta mena, reduït a número d'hores i producció, hauria d'ésser d'una solució quasi bé matemàtica.

Algunes d'aquestes opinions estan sostingudes per motius tradicionals, folklòrics, religiosos, etc.; no volem pas de cap manera que tot això no es tingui en compte, però si potser de mirar de compaginar aquests motius amb els interessos econòmics; amb això no volem pas dir que seria millor de treure les festes d'entre setmana, però després d'escoltar a uns i altres no serie pas arriscat pensar que la raó se l'emporten al cinquanta per cent cada una de les dos opinions.

J. Bonet i Boix

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL
AGRAMUNT

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

Los problemas del Casal

La Junta de la Sociedad Cultural-Recreativa Casino Agramuntés, se complace en agradecer las numerosas muestras de adhesión y simpatía hacia nuestra Sociedad, manifestadas con motivo de la nota informativa publicada el pasado mes de diciembre. Asimismo la Junta se congratula del espíritu constructivo y de los anhelos de colaboración, que han aflorado en la mayoría de los comentarios habidos entre los socios. Todos los indicios hacen suponer que la actual crisis económica será felizmente superada, si bien las medidas concretas, tendentes a tal fin, sólo podrán ser determinadas en la próxima Reunión General.

Queremos hoy ofrecer unas cifras suplementarias que ayuden a la exacta valoración del problema. Durante el año 1.972 se efectuaron pagos correspondientes a ejercicios anteriores, por un valor total de 53 064'40 pesetas, y queda todavía pendiente una factura de 20.774' ptas. También las 25 000' ptas. importe del depósito de garantía efectuado por el Sr. Arrendatario del Café, y de las cuales debe responder la Sociedad, se recibieron en el año 1.971. Durante el ejercicio de 1972, las obras de albañilería destinadas a reparaciones urgentes, importaron unas 12 000' ptas. Las pérdidas de la pasada Fiesta Mayor ascendieron, en números redondos, a 100.000' ptas.

A propósito de la Fiesta Mayor consideramos interesante reflejar en un cuadro estadístico la evolución de los ingresos procedentes del Entoldado durante el último quinquenio. Son los siguientes, en pesetas:

Año	Carnets Baile	Entradas Baile	Palcos	TOTAL
1.968	75.475	197.720	44.000	317.195
1.969	57.125	169.900	39.200	266.225
1.970	39.300	128.630	30 000	197.930
1 971	14.650	78.100	25.200	117.950
1.972	6.450	71.550	18.600	96.600

Salta a la vista que nuestra crisis económica es el resultado final del déficit acumulado a lo largo de varios ejercicios. Agotadas las posibilidades del crédito hipotecario, el impacto desfavorable de la pasada Fiesta Mayor y el aumento de las cargas financieras -10 000' ptas. más que en 1971- han motivado la situación actual, francamente insostenible.

El mero hecho de que una gran parte del déficit proceda de años anteriores y que la causa principal del mismo sea debido a las Fiestas Mayores, nos señala claramente el camino a seguir: saldar los atrasos con un esfuerzo por parte de todos, y en adelante, reducir ciertas programaciones. No pocas de las opiniones expuestas, coinciden en la conveniencia de un aumento substancial de las cuotas mensuales. Todo ello son sugerencias, entre otras que pueden formularse en la próxima Reunión General.

Es deseo de la Junta que en la mencionada Reunión General asistan el mayor número posible de Socios. Los Estatutos de la Sociedad establecen claramente el procedimiento a seguir para presentar propuestas, efectuar deliberaciones y tomar acuerdos. En la misma reunión debe renovarse reglamentariamente la mitad de la Junta Directiva. El sentido de responsabilidad de los Socios que hemos

venido constatando hasta la fecha, debería tener su culminación en el desarrollo de la indicada Reunión General de febrero.

LA JUNTA

FUTBOL

Campeonato de Cataluña de Aficionados

CLASIFICACION:

Barbens,	24 puntos	Anglesola,	16 puntos
Miralcamp,	23 »	Sanahuja,	15 »
Andorra,	22 »	Belianes,	15 »
Castellserá,	16 »	Agramunt,	13 »
Torregrosa,	16 »	Arbeca,	12 »

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

VICAS

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares,
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Telef. 390639

Almacén, Exposición y Oficinas:

Calle del Instituto **AGRAMUNT** (Lérida)

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

Zapateria, 1
AGRAMUNT

GESTORIA FEIXA

El Municipio

Por el Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Diciembre, se adoptaron los siguientes acuerdos:
CONCURSO SERVICIO RECAUDADOR.

Aprobar el pliego de condiciones para la adjudicación mediante Concurso del Servicio de Recaudación por el sistema de gestión directa para el cobro de valores por recibo y certificaciones de débitos en su periodo voluntario y ejecutivo.

EXPEDIENTE DE EXPROPIACION FORZOSA.

Visto el escrito presentado por Don Tomás Figuera Bonet, se acuerda proceder a la apertura del expediente de expropiación forzosa de unos 307 metros cuadrados de terreno de la finca partida «Depósitos» para la realización de la obra de Saneamiento parcial

CONSTITUCION JUNTA MUNICIPAL RECLUTAMIENTO.

En cumplimiento de cuanto se dispone en los artículos 44 y 45 del Reglamento de la Ley General del Servicio Militar, se ha constituido la Junta Municipal de la siguiente forma:

Presidente: Alcalde D. José María Inglés Mortés.

Vocales { Concejal, D. José Porta Vall
Concejal, D. José Fitó Vicens
Concejal, D. Pedro Miralles Guasch

Vocal Médico: D. Miguel Suárez Otero

Tallador-Pesador: D. Pablo Ros Estany

Secretario: D. Bartolomé Camarasa Guans

CENTRO DE INICIATIVAS Y TURISMO.

Dar cuenta que por el Gobierno Civil de la Provincia se ha autorizado la constitución del Centro de Iniciativas y Turismo de Agramunt.

LICENCIAS DE OBRAS.

A D.ª Ana Solé Ginestà, sustituir la actual puerta de entrada por otra metálica en casa calle Zapatería.

A Cooperativa Viviendas «Verge del Socós» para la construcción de las redes de agua y alcantarillado para uso de la misma.

FESTIVAL
INFANTIL

¡Un poco de
paciencia!
querido, que
ya llegamos.

A D. José Marsol Brescó, para cubrir parte del corral sito en Arrabal de S. Francisco.

A D. Pedro Pujol Carné, para la construcción en un solar sito en Extramuros Circunvalación, de una nave industrial de unos 900 metros cuadrados.

A D. Miguel Figuera Fontanet, D. José Antonio Alcalá Llop, D. José Martí Bonastre, D. Ramón Sera Castellá, D. José M.ª Ariaca Ros, D. Juan Antonio Jubete Canseco, D.ª Conchita Amores Caserras y D. Francisco Cuberes Boixadera, para la construcción de viviendas unifamiliares, compuestas de planta baja y piso vivienda, en el paraje denominado «Clos».

A D. Jerónimo Valls Segura, para la construcción de un edificio con vivienda y almacén en patio de su propiedad sito en calle Sta Esperanza.

PROVISION PLAZAS PLANTILLA.

En virtud de acuerdo del 30 de Noviembre último, el 7 del actual, tomaron posesión de las plazas en propiedad D. Miguel Moreno Piquero para la de bombero con cometidos múltiples como encargado de servicios, obras y vigilancia y D. Cayetano Fernández Castillo para la de peón con cometidos múltiples

CUENTAS Y FACTURAS.

Se han aprobado varias por un importe total de 1.736.375 pesetas.

INVITACION.

Para una mejor limpieza y decoro de la población se invita a todo el vecindario para que, diariamente, proceda al barrido de la calle en todo el frente de las fachadas de sus respectivos domicilios.

SOLICITUDES DE OBRAS.

Se pone en conocimiento de cuantos vecinos les interese en lo sucesivo realizar obras de reforma o ampliación, que a la solicitud del correspondiente permiso deberán acompañar el oportuno Proyecto Técnico.

Tintorería
safas

Sió, 29 AGRAMUNT